

Když jste každý den zavátný doma s malým dítětem, rychle vyprchá takové to hezké pozlátko, kdy si vychutnáváte všechny jeho pokroky. Každý den je stejný, všední a hmatatelné zážitky popřipad viditelné pokroky jsou ojedinělé, náhodné a nárazové. Ze života se stává rutina.

Já osobně jsem propadl apatii, a pokud ĚenĚk z něeho nic nezačne levitovat, hrát na housle nebo po mě (tuto kratochvíli oekávám, a bude ĚenĚk v pubertě), nic má jen tak nerozhodí. Trvalo to sice nějaký čas, ale nyní s všechno krásně sedlo, režim je pravidelný, spánek ojedinělý a každý den stejný:

4:00 - 6:00 - V tomto hrzostraném časovém rozmezí ráno ĚenĚk vstává. Zde se láme chleba. Zde se uvidí, kam bude celý den smátovat. ĚenĚk slavnostně zahajuje nový den výkřikem, aby všichni v okolí oduš ĚenĚk slavnostně zahájil. Je nadměru dleité, jak se ĚenĚk vyspal. Pokud se vyspal dobře, má dobrou náladu a j ranní slavnostní výkřik je plný optimismu. To pak hned zavládne domácností pohoda. ĚenĚk se vymrští a povs za koloto nad postýlkou. Houpe se, vřská, slintá a dĵlá ze všech otvorů bublínky. Občas koloto zlomí a to pal musím pšpchat já s izolepou a urychleně zjednat nápravu, aby se mohl ĚenĚk opřt slavnostně za koloto zavš ho zlomit. Kadence houpání a ulamování je taková, že aktuálně je koloto více izolepa než koloto. Už se ani neto to nevdá.

Pokud se ĚenĚk vyspal špatně (zdálo se mu o žirafách, které nesnáší nebo něco podobného), je jeho ranní slavnostní výkřik ponurý, temný a emo. Následuje ranní zlostné uprdnutí a pak Ěev. Postaví se v postýlce a začne nadávat a házet zlostné pohledy. Pokud má zhlédne, vyhráuje mi pšstíkou a mrští po mně dudlíkem. Jelikož je štá malej a neschopnej, tak má netrefí, takže je ještá víc nasranej a zalývá se.

Nehledě na ĚeĚkovu náladu ho nakrmím, pšbalím a vezmu s sebou do postele k Nataše, kde ĚenĚk v špošádá malou ranní párty s Panem Pandou a hračkami. Nataša je odkloněna do nejzazšího koutu postele, kde se snaží dohnat spánkový deficit pšed tím, než pšjde do práce a snaží se co nejvíce stranit párty. Párty však v plném proudu, ĚenĚk vyhláuje pánskou volenku a tedy odchází v dobré vřme vyzvat Natašu k tanci. ĚenĚk ještá neumí tanřit, tak Natašu aspoň kousne do tváře a nebo jí dlobune oka a pak si zatleská. Má radost. Nataša radost nemá. Já také radost nemám, jelikož Natašin hněv padá na mou hlavu, protože nejsem schopen zkrotit dítě. Nataša ale neví, že ĚenĚk zkrotit nelze a bude v silný, tak mi zlomí hole. Bude lámat holeně na setkání. 8:00 - Snídání. Nataša se už odploušila do práce a my máme s ĚeĚkem byt jenom pro sebe. Máže začít pšádná pánská jízda. Pánská jízda začíná pšesnídávkou, která je potěba rozmatal po židličce, po obliěejí, po vlasech a po tátovi. Podle má ĚenĚk pšesnídávkou věbec nejí a je prská, patlá a hněte. Jakmile ĚenĚk pšesnídávkou dostaneň rozšeršití po pokoji a po lidech v okolí, zatvář rozpařitá a tím zadá povel ke kontrole úrovně a stylu posrání, což je takový jeho kolorit, který provází ranní mejdan. Ranní posrání bývá velkolepé a nezřdky bývá ĚenĚk posrán až na zádech. To je pak pánská jízda v plném proudu a pšbalování hezký okamžik pro všechny zůastné.

Pšbalený a vydrhnutý ĚenĚk následně putuje i pšes značné protesty do klece (dřtská ohrádka), kde setrvá, do nenasnídám já a dokud v bytě trochu neuklidím. Díky Bohu za klec. Nebýt jí, tak už jsem dávno ve vypolstrované místnosti ve svřrací kazajce a dĵlám "brm brm brm". Nataša někde vyěta, že pokud se dřti dávají Ěasto do k špatně se rozvíjejí a vyrostou z nich povaleč a pobudové. Z toho dĵvodu mi bĵhem dne namátkově volá a kontroluje, jestli ĚenĚk není v kleci a jestli ho dostateň rozvíjí. 9:00 - 10:30 - Dopolední program. Dopolední progr špošívá v tom, že ĚenĚk chodí po místnosti, niěi vřci, padá a Ěve. Já chodím za ním, uklízím a zvedám ho ze země. Dopolední program nesnášim. Navíc kolem desátý volá Nataša a sonduje, jestli ĚenĚk není v kleci a musím jí Ěřct, co všechno už jsme dĵlali, co jsem ho naučil a kolik toho nachodil. Navíc jí ho musím dát k uchu, a si pokecali. ĚenĚk má Natašu na háku, takže zatímco ona na druhém konci švatlá a huhlá, ĚenĚk cucá má mobil a pobíhá po místnosti.

10:30 - Konec dopoledního programu. Začíná dopolední šlofik. Dopolední šlofik se ale sám neudĵlá. Je potěba jít tomu štíšku trochu naproti. ĚenĚk je v chození zrovna v nejlepšim a naěná zrovna dvací kilometr, takže není žádná prdel ho pšekecat, aby spal. Navíc do dřtských jídel a do Sunaru pšídávají stoprocentně extázi, takže dřti jsou neunavitelné. Pokládám tedy ĚeĚka na záda do postýlky, kde je nutné jej pšitisknout pevně matraci a zamezit mu tak v tom, aby se pševrřtil na břmicho, vstal a pokračoval v chození. To je samozřejmě vřdy Ě pšes ĚeĚkřv rozpořet, který ještá nemá dost natřnováno a je potěba chodit ještá minimálně šedesát hodin v kuse, a proto Ěve, krotí se, je rudý a nadává. Dopolední šlofik nesnášim.

11:30 - Po urputném boji ĚenĚk svřj soubor vzdává a usíná. Nyní začínám žit. Jdu umýt nádobí a pak vyěhlit. 11:40 - Nataša volá, aby zkontrolovala, jestli ĚenĚk není v kleci. Zvonění mobilu ĚeĚka probouzí. Ten hbitě vy je pšipraven chodit. Naštá stí mám už domyté nádobí. Žehlit mážu v noci místo spánku.

12:00 - Obĵd. Nejdřiv nakrmím ĚeĚka a pak sebe. Zatímco jím, je ĚenĚk v kleci a smutně se na mě kouká. Ošividí nerozvíjí.

12:30 - Polední pauza. ĚenĚk chodí. Abych ho rozvíjel, pobíhám za ním s dřtským leporelem a Ětu mu Ěřkanky a snař mu v polobřhu ukazovat obrázky prasátka, husičky a podobně. ĚenĚk na Ěřkanky kašle a chodí a chodí. Obĵ shodí něco z komody, zasměje se tomu a zase chodí a niěi. Polední pauzu nesnášim.

13:00 - Začíná vyuřování. ĚenĚk stejně dohodil a je pšipraven vstřbávat nové informace a rozvíjet se. Nejprve začne neme rozvířkou. Klasické stimulování mozku a zkouška pamřti. "ĚeĚku, uĵlej paci paci". ĚenĚk zatleská "ĚeĚku, ukaž, jak jsi veliký". ĚenĚk zatleská. "ĚeĚku, uĵlej pápá". ĚenĚk zatleská. "ĚeĚku, uĵlej Indiána. Nechci být poslem špatných zpráv, ale zatím to nevypadá, že ĚenĚk bude nějaký myslitel. U ústní zkouška dopadl ĚenĚk ještá hřř. Místo toho, aby Ěřekl "táta", zatleskal. Když jsem se ho zeptal, jak dĵlá kraviřka,

12:00 - Obĵd. Nejdřiv nakrmím ĚeĚka a pak sebe. Zatímco jím, je ĚenĚk v kleci a smutně se na mě kouká. Ošividí nerozvíjí.

12:30 - Polední pauza. ĚenĚk chodí. Abych ho rozvíjel, pobíhám za ním s dřtským leporelem a Ětu mu Ěřkanky a snař mu v polobřhu ukazovat obrázky prasátka, husičky a podobně. ĚenĚk na Ěřkanky kašle a chodí a chodí. Obĵ shodí něco z komody, zasměje se tomu a zase chodí a niěi. Polední pauzu nesnášim.

13:00 - Začíná vyuřování. ĚenĚk stejně dohodil a je pšipraven vstřbávat nové informace a rozvíjet se. Nejprve začne neme rozvířkou. Klasické stimulování mozku a zkouška pamřti. "ĚeĚku, uĵlej paci paci". ĚenĚk zatleská "ĚeĚku, ukaž, jak jsi veliký". ĚenĚk zatleská. "ĚeĚku, uĵlej pápá". ĚenĚk zatleská. "ĚeĚku, uĵlej Indiána. Nechci být poslem špatných zpráv, ale zatím to nevypadá, že ĚenĚk bude nějaký myslitel. U ústní zkouška dopadl ĚenĚk ještá hřř. Místo toho, aby Ěřekl "táta", zatleskal. Když jsem se ho zeptal, jak dĵlá kraviřka,

rozeběhl se a narazil hlavou do komody. Á½ádný uĀ•ený z nebe nespádl.

14:00 - konec vyuĀ•ování. Chodíme.

14:30 - Procházka. SvĀ•tlý moment mého dne. JelikoĀ¼ ĀĀeĀ~ka pĀ™ikurtuju kšírama v koĀ•árku, nemĀ~Ā¼e chochám pokoj. Venku je vĀ¼dy nepatrná šance, Ā¼e ĀĀenĀ•k usne, ale spíš ne. To pouze zĀ™ídka kdy. Spíš chvíli pozoruje okolí a do hodiny se zaĀ•íná svíjet a chce chodit.

15:30 - Konec procházky. Doma následuje pĀ™ebalování a svaĀ•ina. Po svaĀ•inĀ• je odpolední program. Kdo by Ā•ekal, Ā¼ odpolední program bude chození, ten se šerednĀ• mýlí. Odpolední program je totiĀ¼ chození v kleci. ĀĀenĀ•k spokojeně rotuje v kleci a nyní mám Ā•as na to, uvaĀ™it veĀ•eĀ™i. PĀ™ichází taktéĀ¼ kontrolní telefonát od Nataši, zda ĀĀenĀ•k v kleci a jestli je rozvíjen. PĀ™i pohledu na rotujícího malého uslintaného šílence v kleci, který na zavolání zatleská, Nataše potvrdím prudké ĀĀeĀ~kovo duševní rozvíjení a vyvrátím jakékoli spekulace ohlednĀ• jeho aktuálního pĀ•sobení v kleci.

17:00 - ĀĀenĀ•k se bĀ•hem rotování nĀ•kolikrát poblil. Je zpocenej a rudej. Nejvyšší Ā•as ho pĀ™ipravit na pĀ™íchod Nataši. VytĀ™u klec, pĀ™evlíknu díĀ•, po pokoji rozházím rĀ•zný kníĀ¼ky, aby bylo vidĀ•t, Ā¼e jsme se cš vzdĀ•lávali a Ā•ekám, aĀ¼ Nataša dorazí.

17:30 - PĀ™ichází Nataša. ĀĀenĀ•k k ní s vĀ™ískotem bĀ•Ā¼í a okamĀ¼itĀ• jí vysvĀ•tuje, jak se mĀ•l, co dĀ•lal a špatnĀ•. UĀ¼ jsem ho pĀ™estal zajímat a nevĀ•nuje mi pozornost. SlavnostnĀ• jsem ho tedy pĀ™edal Nataše vše zaĀ•íná nanovo podle stejného scénĀ™e. DOMINIK LANDSMAN<http://fotrur-denik.blog.cz/> (pokraĀ•ování co nejdĀ™íve)